

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Ivy Flaxové a přísedících Jaroslavy Macákové a Libuše Marksové v právní věci žalobce [REDACTED], nar. [REDACTED] bytem [REDACTED], [REDACTED], právně zastoupen JUDr. Martou Klenovskou, advokátkou, AK Chomutov, Na příkopech čp. 902, PSC 430 01, Chomutov, proti žalované [REDACTED] se sídlem [REDACTED], o zaplacení částky **330.915,- Kč s příslušenstvím**,

t a k t o :

- I.** *Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 330.915,-Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou v každém kalendářním pololetí, v němž prodlení žalované trvá a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, zvýšené o sedm procentních bodů, a to z částky 3.602,-Kč od 1.12.2007 do zaplacení, z částky 6.170,-Kč od 1.1.2008 do zaplacení, z částky 5.723,-Kč od 1.2.2008 do zaplacení, z částky 5.723,-Kč od 1.3.2008 do zaplacení, z částky 6.541,-Kč od 1.4.2008 do zaplacení, z částky 5.723,-Kč od 1.5.2008 do zaplacení, z částky 6.132,-Kč od 1.6.2008 do zaplacení, z částky 5.723,-Kč od 1.7.2008 do zaplacení, z částky 6.132,-Kč od 1.8.2008 do zaplacení, z částky 5.723,-Kč od 1.9.2008 do zaplacení, z částky 5.723,-Kč od 1.10.2008 do zaplacení, to vše do tří od právní moci rozsudku.*
- II.** *Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 189.496,- Kč k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Marty Klenovské, a to rovněž do tří dnů od právní moci rozsudku.*
- III.** *Žalovaná je povinna zaplatit ČR - Okresnímu soudu v Mostě na náhradě nákladů řízení částku 10.275,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.*

Odůvodnění:

Odůvodnění tohoto rozsudku vychází z ustanovení § 157 odst. 4 o. s. ř..

Žalobce se návrhem na zahájení řízení proti žalované domáhal vydání rozhodnutí soudu, jímž by soud žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku po rozšíření žaloby ve výši 330.915,- Kč s příslušenstvím s tím, že se jedná o náhradu škody na zdraví v důsledku utrpěného pracovního úrazu. Žalobce argumentoval tím, že dne 2.4.2007 uzavřel pracovní smlouvu s [REDAKCE] a ke dni 1.8.2007 došlo ke sloučení této společnosti se žalovanou, která převzala jmění včetně práv a povinností z pracovně právních vztahů. Žalobce vykonával funkci operátora s tím, že pracovní poměr skončil ke dni 31.3.2009 a jednalo se o pracovní poměr na dobu určitou. Dne 19.10.2007 utrpěl žalobce pracovní úraz. Dne 19.10.2007 v 18,00 hodin byla zahájena směna B, při které pytlouval granulát. Dne 19.10.2007 ve 22,30 hodin nevyjela poslední paleta z prostoru výtahu, stroj byl vypnut nouzovým tlačítkem Stop na ovládacím pultu a poté žalobce vstoupil do prostoru výtahu a nezajistil jej proti úplnému pohybu nahoru. Výtah byl opatřen brzdami v elektromotorech a ty jsou zábranami proti samovolnému pohybu. Kolík byl pak dalším zajištěním. Závada brzd u tohoto stroje není zjistitelná na ovládacím panelu a v tomto případě shořely pastorky elektromotoru. Zajišťovací kolík je pak umístěn uprostřed zdvihu výtahu. Žalobce paletu neutlačil sám a na pomoc si zavolal spolupracovníka [REDAKCE]. S [REDAKCE] pak paletu společně vytlačili mimo prostor paletového výtahu. V momentě uvolnění palety pak došlo k vymrštění paletizačního stolu. Žalobce z něj částečně vypadl, byl zachycen za dolní končetiny a následně byl žalobce přimáčknut k rozvíracím plechům paletizéru. Přimáčknutím žalobce došlo ke zlomenině stehenní kosti levé dolní končetiny a k zhmoždění kolene a kyčle. Dále u žalobce došlo ke zlomenině vnitřního kotníku a k celkovému zhmoždění kotníku pravé dolní končetiny, seříznutí kůže v oblasti holenní kosti pravé dolní končetiny. Spolupracovník žalobce [REDAKCE] stihl uskočit. Po úrazu žalobce se zjistilo, že brzdy v elektromotorech byly vadné z důvodu vyhoření a stroj byl dva měsíce mimo provoz. Pokud by byl stroj funkční, k úrazu by u žalobce nedošlo. Žalobce byl ode dne 19.10.2007 do dne 31.8.2009 v pracovní neschopnosti. Právní předchůdce žalované žalobce odmítl odškodnit a namítl, že žalobce si úraz způsobil výhradně sám. S tím však žalobce nesouhlasí. Žalobce v rámci žaloby zdůraznil, že jediným důvodem vzniku pracovního úrazu nebylo chování žalobce, který skutečně kolíkem nezajistil výtah. Poté, co byl žalobce hospitalizován v [REDAKCE], za žalobcem přišli členové komise pro vyšetřování pracovních úrazů, resp. pro šetření pracovních úrazů, a to konkrétně [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. V rámci této komise byl sepsán zápis o pracovním úrazu žalobce, ve kterém bylo uvedeno, že příčinou úrazu bylo nejenom to, že žalobce porušil předpisy bezpečnosti práce, ale i to, že stroj nebyl zcela v pořádku a asi za tři dny po úrazu bylo při kontrole paletizačního stroje zjištěno, že brzdy stroje jsou nefunkční a že vyhořely pastorky v elektromotorech. Tento zápis se nedochoval, žalovaná vyhotovila zápis jiný, ve kterém se již o technickém stavu stroje nepíše. Žalovaná tedy došla k závěru, že ke škodě došlo pouze z důvodu na straně žalobce. S tímto závěrem žalobce opět nesouhlasí. Žalobce uznává, že zajišťovací kolíky měl zasunout do vodícího vedení paletovacího stolu, když vstupoval do prostoru paletovacího stolu, ale to nebylo jedinou příčinou úrazu žalobce. Hlavním důvodem úrazu žalobce bylo to, že stroj nebyl zcela v pořádku a měl nefunkční brzdy. Pokud by byly brzdy stroje zcela funkční, pak by k samovolnému pohybu stroje nedošlo. Zajišťovací kolíky jsou pouze dalším jištěním a pokud by tam byl bezpečnostní kolík zasunut zcela, úraz by měl ještě závažnější důsledky, neboť paletovací stůl by se zarazil v polovině, takto vyjel až nahoru, kde měl žalobce asi 10cm prostor, takže nedošlo k úplnému přimáčknutí. Žalobce v žalobě vyčíslil náhradu na ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti s tím, že rozhodným obdobím pro výpočet

průměrného výdělku jest třetí čtvrtletí roku 2007, kdy v měsících červenec až září roku 2007 žalobce odpracoval celkem 352 hodin a dosáhl mzdy ve výši 39.727,- Kč. Z toho plyne, že průměrný výdělek činí 112,86,- Kč za hodinu a tento průměrný výdělek uvádí i výplatní lístky žalobce ve čtvrtém čtvrtletí roku 2007. Žalobce vypočítal za rok 2007 náhradu za ztrátu na výdělků jakožto rozdíl mezi výdělkem před vznikem škody a nemocenskou za měsíce říjen, listopad a prosinec roku 2007. Dále pak žalobce vypočítal za rok 2008 náhradu za ztrátu na výdělků jakožto rozdíl mezi výdělkem před vznikem škody a nemocenskou za měsíce leden, únor, březen, duben, květen, červen, červenec, srpen roku 2008. Celkově se jednalo původně o částku 62.915,- Kč. Z výplatních lístků žalobce vyplynulo, že nemocenská za měsíc říjen roku 2007 ode dne 19.10.2007 byla vyplacena v měsíci listopadu 2007, dále v lednu roku 2008 byla nemocenská žalobci vyplacena za tři prosincové dny a v září roku 2008 byla nemocenská žalobci doplacena za dva srpnové dny. V r. 2005 žalobce ukončil denní studium, po dobu dvou let byl řádně hlášen jako uchazeč o zaměstnání a v roce 2007 nastoupil do pracovního poměru k právnímu předchůdci žalované. V žalobě současně žalobce požadoval i úroky z prodlení a požadoval je ode dne, kdy mu bylo poskytnuto krácené plnění. Při stanovení počátku prodlení vycházel žalobce z toho, že mzda mu byla vyplácena do konce měsíce následujícího, takže žalovaný byl v prodlení od dalšího měsíce. Právní zástupkyně žalobce pak podáním, které došlo soudu dne 16.11.2011 a je datováno 15.11.2011 změnila žalobu o odškodnění pracovního úrazu s tím, že žalobce prozatím uplatnil náhradu za ztrátu na výdělků v době pracovní neschopnosti ve výši 62.915,- Kč. Žalobu změnila právní zástupkyně žalobce tak, že argumentovala skutkově tím, že dne 7.11.2011 [REDAKCE] z chirurgického oddělení [REDAKCE] provedl hodnocení bolestného a ztížení společenského uplatnění podle vyhlášky č. 440/2001 Sb. o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, přičemž bolestné bylo hodnoceno : pětsetdvacet bodů a ztížení společenského ohodnocení bylo ohodnoceno : jedentisícsemdeset bodů, celkem tedy za odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění se jednalo o dvatisícdevětsetdvacet bodů, přičemž hodnota jednoho bodu činí 120,- Kč . Dále žalobce požadoval ve změně žaloby i zaplacení částky ve výši 1.600,- Kč, kterou vynaložil za vyhotovení posudku. Žalobce tedy navrhnul, aby soud v souladu s ustanovením § 95 odst. 1,2 o.s.ř. připustil změnu žaloby, a to v tom směru, že nárok, který žalobce po žalované požaduje, zvýšil o částku 268.000,- Kč. Tuto změnu žaloby soud svým usnesením připustil.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že konstatovala, že k pracovnímu úrazu žalobce došlo v důsledku nezajištění paletizačního stroje kolíky, nicméně žalovaná nesouhlasila se závěrem právního předchůdce žalované, že si pracovní úraz ze dne 19.10.2007 způsobil žalobce výhradně sám porušením bezpečnostních opatření, ale žalovaná spatřuje zavinění i na své straně. Žalovaná s tvrzením žalobce nesouhlasí zejména z těchto důvodů: 1) k pracovnímu úrazu žalobce došlo dne 19.10.2007 v nočních hodinách. Následně byla dne 22.10.2007 jmenována komise pro vyšetřování pracovního úrazu a dne 26.10.2007 dva členové této komise nikoli čtyři členové, jak uvádí žalobce, [REDAKCE] a [REDAKCE] navštívili žalobce v [REDAKCE], kde sepsali se žalobcem výpověď o vzniku pracovního úrazu, kde žalobce uvedl, že paletizační stroj nezajistil zajišťovacími čepy a tuto výpověď vlastnoručně podepsal. Následně byl z výpovědi žalobce seznámen i zástupce odborové organizace pan [REDAKCE]. Svým podpisem tedy žalobce stvrdil obsah své výpovědi. V případě, že s obsahem výpovědi žalobce nesouhlasil, mohl podpis odmítnout, což však žalobce neučinil. Žalovaná dále v rámci procesní obrany argumentovala tak, že vyšetřovací komise pracovní úraz prošetřila a došla k závěru, že ze strany žalobce došlo k porušení ustanovení provozního předpisu žalované pro paletizér a obsahu paletizačního stroje T- 6801 kapitole 7 - odstavení, a to tím, že při provádění prací v prostoru paletizačního stroje nenasadil zajišťovací kolíky do vodícího vedení paletového stolu, aby bylo zabráněno samovolnému pohybu stolu, a dále, že žalobce porušil ustanovení uvedené v kapitole č. 4 čl. 1E, které stanovuje dodržet

pokyny výstražných nápisů umístěných na stroji, přičemž výstražné nápisy říkají: Pozor ! Při všech pracech v prostoru výtahu použijte zajišťovací kolíky. Žalobce tím porušil podle žalované ustanovení platného zákoníku práce, a to konkrétně ustanovení § 106 odst. 4 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce ve znění pozdějších předpisů. Ze strany žalované nebylo shledáno porušení žádného právního předpisu ani organizačních a řídicích norem a příslušných směrnic platných ve společnosti žalované. Žalobce byl dne 19.7.2007 seznámen a proškolen s bezpečnostními předpisy a ve stejný den byl pak seznámen a proškolen z technologických a pracovních předpisů. Se závěry vyšetřovací komise, stejně tak, jako s krácením ve výši 100% vyslovil souhlas i zástupce odborové organizace, kterého je žalovaná v souladu s platným zákoníkem práce povinna informovat. Žalovaná pak v rámci procesní obrany ještě uvedla, že ke stejnému závěru jako vyšetřovací komise dospěli i inspektoři oblastního inspektorátu práce, kteří pracovní úraz žalobce rovněž šetřili a následně vyhotovovali dne 19.12.2007 protokol o kontrole provedené podle zákona č. 251/2005 o inspekci práce. Žalovaná dále zdůraznila, že pokud žalobce napadá, že nebylo jedinou příčinou pracovního úrazu žalobce to, že nezajistil paletizační stroj kolíky, ale měli na tento pracovní úraz vliv i nefunkční brzdy paletizačního stroje, žalovaná tvrdí, že pokud by žalobce použil v souladu s tím, co mu ukládají bezpečnostní předpisy zajišťovací kolíky, pak by k pracovnímu úrazu nedošlo, neboť paletizační stroj by se o tyto kolíky zarazil a nemohl by žalobce vymrštit a způsobit žalobci pracovní úraz. Žalovaná identifikuje možná rizika svého provozu a vytváří bezpečnostní předpisy z důvodu zabránění případným pracovním úrazům. Pokud žalobce tyto bezpečnostní předpisy nedodržel, nelze objektivně posuzováno po žalované spravedlivě požadovat, aby žalobce v případě vzniku pracovního úrazu, odškodňovala. Dále žalovaná zdůraznila, že dalším tvrzením, které žalobce ve své žalobě uvádí je, že žalovaná by měla žalobci platit náhradu za ztrátu na výdělků i za dobu, po kterou již žalobce nebyl u žalované zaměstnán, pak pracovní poměr žalobce u žalované skončil ve skutečnosti dne 31.3.2008, nikoli dne 31.3.2009, jak žalobce ve své žalobě uvádí. Žalobce nemůže predikovat vůli žalované žalobce dále zaměstnávat, pokud by nedošlo k pracovnímu úrazu, jak ve své žalobě činí. Žalobce pracoval u žalované ode dne 2.4.2007 a do doby vzniku pracovního úrazu dne 19.10.2007 měl omluvenou absenci v rozmezí ode dne 19.5.2007 do dne 27.5.2007 z důvodu nemoci a ode dne 5.7.2007 do dne 15.8.2007 z důvodu nepracovního úrazu. Žalovaná argumentovala i ustanovením § 386 odst. 1 zákoníku práce, které předpokládá případ, kdy zaměstnanec má uzavřený pracovní poměr na dobu určitou, nicméně po dobu trvání pracovního poměru pravidelně vykonává výdělečnou činnost a vykonával ji i před vznikem tohoto pracovního poměru, avšak žalobce byl ode dne 7.9.2005 do doby nástupu k žalované nezaměstnaný a po nástupu do zaměstnání měl opakované absence z důvodu nemoci, tj. žalovaná s ním uzavírala pracovní poměr na dobu určitou s tím, že je zde možnost tento pracovní poměr uplynutím doby skončit. V případě, že by žalovaná chtěla v trvání pracovního poměru se žalobcem pokračovat, nabídla by žalobci uzavření pracovního poměru na dobu neurčitou, což však žalovaná neučinila. Ze všech těchto důvodů žalovaná navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Usnesením KS v Ústí nad Labem č.j. 11Co 887/2013 byl rozsudek okresního soudu ze dne 11.6.2012 zrušen a věc byla soudu vrácena k dalšímu řízení. Současně bylo prvoinstančnímu soudu uloženo, aby soud vymezil, které skutečnosti jsou mezi účastníky nesporné. Proto soud vymezil následující skutečnosti jako nesporné mezi účastníky: pracovní úraz žalobce se stal ve 22,55 hodin dne 19.10.2007 večer poté, co žalobce nastoupil na směnu v 18,00 hodin. Konkrétní úrazový děj probíhal tak, že na pracovišti se zasekla paleta v paletizačním stroji a poté se žalobce spolu s kolegou [REDAKCE] snažili vytlačit paletu, avšak stroj nereagoval. [REDAKCE] se žalobcem vypnul paletizační stroj tlačítkem STOP. Žalobce pak do paletizačního prostoru stroje vstoupil, aniž by zajistil stroj bezpečnostním kolíkem. Bezpečnostní kolík je pouze jeden z bezpečnostních prvků a dalším

bezpečnostním prvkem u paletizačního stroje jsou brzdy v elektromotorech, přičemž se jedná o obrovský stroj, kde je válečková dráha a jezdí tam palety, přičemž jedna paleta má zhruba tak 800-900 kg. V paletizačním stroji je protizávaží, které to vyvažuje. V paletizačním stroji je protizávaží, které vše vyvažuje a když žalobce s [REDACTED] paletu vytlačili, tak závaží nemělo vyvažovací část a jedna strana sletěla dolů a žalobce vylétl nahoru. Prostor, ve kterém se pohybuje paleta je dva metry a bezpečnostní kolík je uprostřed, takže bezpečnostní kolík není úplným zajištěním proti pohybu stroje, neboť během jedné sekundy to vyletí o 1 metr stejně, protože těch 900 kg takovou rychlost udělá. Žalobce si je vědom toho, že porušil vnitřní bezpečnostní předpis žalované s tím, že bezpečností kolík nezasunul, že to opomenul. Na pracovišti se pracuje velmi rychle a trvá to určitou dobu, než se tam ten kolík zasune. Pracovní poměr žalobce s právním předchůdcem žalované uzavřel dne 2.4.2007. Pracovní poměr u žalované ukončil žalobce dne 31.3.2008. Komise šetření příčin pracovních úrazů šetřila úraz žalobce dne 19.10.2007 a zprávu o výsledku šetření pracovního úrazu žalobce vydala dne 9.11.2007, přičemž k šetření došlo v pytlovací hale sekce sklady [REDACTED] úseku služeb. Podle výplatních pásek žalobce, a to za období od dubna roku 2007 do září roku 2008 činil průměrný výdělek žalobce částku 112,86,- Kč za hodinu. Žalovaná společnost provedla kontrolu podle zákona o inspekci práce č. 251/2005 Sb. ve věci vyšetření pracovního úrazu žalobce ke kterému došlo v žalované společnosti na pracovišti sekce - sklady [REDACTED] úseku služeb v pytlovací hale [REDACTED] ze dne 19.10.2007. Z vyšetření vyplynul závěr, že ze strany žalované nebylo prokázáno porušení platné legislativy v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Protokol o kontrole provedené podle zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce byl vyhotoven Oblastním inspektorátem práce pro Ústecký a Liberecký kraj dne 19.12.2007 pod č.j. [REDACTED] Interní sdělení, které se týkalo šetření příčiny pracovního úrazu žalobce a v podstatě i výsledku šetření pracovního úrazu žalobce je datováno dne 22.10.2007, záznam o úrazu má číslo [REDACTED] a evidenční list úrazu má č. [REDACTED]. Žalobce vypovídal, jakmile ho propustili z ARO a přílohou č. 7 této výpovědi je popis stroje a jeho konstrukční řešení a přílohou č. 8 je záznam o výchově k bezpečnosti práce, kdy žalobce byl seznámen s bezpečnostními předpisy dne 2.4.2007 a proškolen byl dne 4.5.2007 s výsledkem zkoušky Prospěl. Záznamový list lékařských preventivních prohlídek upravuje vstupní prohlídku žalobce, kterou absolvoval dne 29.3.2007. Evidenční list OOP č. průkazky [REDACTED] upravuje pracovní zařazení žalobce Operátor 3, sekce sklady [REDACTED]. V Požadavku na práci ze dne 22.10.2007 je proveden záznam, že v 8,30 hodin byla provedena revize paletizéru D/S 651- výtah, přičemž byla provedena 1) kontrola rozet - bez poškození, v pořádku 2ks, 2) kontrola hřídel s ložisky - bez poškození 2ks, 3) kontrola řetězů - bez závad 2ks, 4) kontrola převodových motorů - s tím, že byly sjeté pastorky z hřídelí motoru 2ks. Provozní předpis pro paletizér a obsluhu paletizačního stroje vstoupil v platnost dne 1.11.1999. Hodnocení bolestného a ztížení společenského uplatnění u žalobce r.č. [REDACTED] za úraz ze dne 19.10.2007 provedl [REDACTED] z chirurgického oddělení [REDACTED], tedy [REDACTED], a to podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., kdy žalobci náleží za bolestné 520 bodů a za ztížení společenského uplatnění 2.220 bodů.

Spornou skutečností mezi účastníky byla existence příčinné souvislosti mezi poruchou brzd a vznikem pracovního úrazu, tedy skutečnost, že prvotním důvodem úrazu žalobce byly nefunkční brzdy. Nefunkčnost brzd se žalobci podařilo prokázat listinným důkazem ze dne 22.10.2007 nazvaným [REDACTED] - výtah a dále znaleckým posudkem soudního znalce [REDACTED]. Usnesením KS v Ústí nad Labem č.j. 11Co 887/2013 byl rozsudek okresního soudu ze dne 11.6.2012 zrušen a věc byla soudu vrácena k dalšímu řízení. Současně bylo prvoinstančnímu soudu uloženo, aby odstranil procesní pochybení ohledně uplatněné změny návrhu, což prvoinstanční soud učinil. Dále bylo usnesením KS v Ústí nad Labem č.j. 11Co 887/2013 uloženo prvoinstančnímu soudu, aby se vypořádal s námitkou

žalované, že ze strany žalobce došlo k porušení ustanovení § 106 odst. 4 písm. c) zák. práce a dále porušení ustanovení Provozního předpisu žalované pro paletizér a obsluhu paletizačního stroje P-6801, kapitolu 7- Odstavení, a to tím, že při provádění prací v prostoru paletizačního stroje žalobce nenasadil zajišťovací kolíky do vodičícího vedení paletového stolu, aby bylo zabráněno samovolnému pohybu stolu a dále, že došlo k porušení ustanovení uvedené v kapitole č. 4 čl. 1 e), které stanovuje dodržet pokyny výstražných nápisů umístěných na stroji. Ohledně žalovanou namítané liberace i případné nejzávažnější příčiny pracovního úrazu žalobce soud prvního stupně v intencích citovaného usnesení KS v Ústí nad Labem č.j. 11Co 887/2013 nařídil znalecký posudek, který byl vypracován pod č. [REDAKCE] soudního znalce z oboru strojírenství, odvětví strojírenství všeobecné, bezpečnost práce, specializace zdvihací zařízení, [REDAKCE]. Ze znaleckého posudku č. [REDAKCE] soudního znalce z oboru strojírenství, odvětví strojírenství všeobecné, bezpečnost práce, specializace zdvihací zařízení, [REDAKCE], [REDAKCE], datum zpracování [REDAKCE], má soud za prokázáno, že paletizér D/S 6510-výtah, [REDAKCE] byl uveden do provozu asi před třiceti lety, původní technická dokumentace se nedochovala. Kontroly a prohlídky stroje se prováděly u žalované podle místního provozního bezpečnostního předpisu nazvaného „Provozní předpis pro paletizér a obsluhu paletizačního stroje s platností ode dne 1. 11. 1999“. Signalizace stavu pastorků není stanovena žádnou normou ani právním předpisem. Podle platných právních předpisů měla žalovaná povinnost vyhodnotit možná rizika a přijmout opatření k omezení jejich působení tak, aby ohrožení bezpečnosti a zdraví zaměstnanců bylo minimalizováno. Dále měla žalovaná stanovenou povinnost stanovit pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi padajícími nebo vymrštěnými předměty nebo materiály. V předloženém místním provozním bezpečnostním předpise riziko sesmeknutí pastorků z hřídeli elektromotoru s následkem vymrštění protizávaží paletizačního stolu není popsáno. Není stanoven bezpečný postup prací pro uvolnění palety v případě, kdy paleta neopustí prostor paletizačního stolu. Pokud se měl znalec vyjádřit k tomu, zda je bezpečnostní kolík dostatečnou ochranou proti pohybu stroje, pak znalec došel k závěru, že bezpečnostní kolíky v tomto případě slouží jako pojistka. Ze znaleckého posudku má soud za prokázáno, že v dané mimořádné situaci, kdy došlo k sesmeknutí obou pastorků z hřídeli elektromotorů, i kdyby byly bezpečnostní kolíky zasunuty na doraz, stejně by došlo k tomu, že paletizační stůl by byl vymrštěn, ale pouze do výše 56 cm od spodní části paletizéru. Paletizační stůl by se zarazil a k úrazu žalobce - přiražení obou nohou paletizačním stolem k rozevíracím plechům v horní části paletizéru by nedošlo. V tomto směru je závěr znaleckého posudku v rozporu s účastenskou výpovědí žalobce a soud uzavřel, že žalobce jakožto osoba znalá místních poměrů zná stroj lépe než znalec a uvěřil tvrzení žalobce, že v případě takové varianty vymrštění paletizačního stroje by došlo k nárazu hlavou a soud neměl důvod takové skutkové argumentaci žalobce nevěřit, když se strojem žalobce předtím bez problémů pracoval. Znalec se vyjadřoval i k tomu, zda je stroj zkonstruován celkově jako bezpečný. Návod pro bezpečné provozování stroje nebyl předložen, nedohledal se ani doklad o uvedení paletizační linky do provozu. Žalovaná splnila povinnost vypracovat místně provozně bezpečnostní předpis a tak stanovit minimální požadavky na bezpečný provoz zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením. Tento předpis však neřeší situaci, při které došlo k pracovnímu úrazu žalobce. Ze znaleckého posudku má soud za prokázáno, že nejzávažnější příčinou pracovního úrazu žalobce byl špatný technický stav paletizačního stroje, když paletizační stroj měl vadné brzdy v elektromotorech, což je podle soudu prvotní příčina úrazu.

Výpověď svědka [REDAKCE] prokazuje mezi účastníky spornou skutečnost, že příčinou úrazu byl špatný technický stav stroje, když při vyšetřování pracovního úrazu se otevřely oba motory paletizačního stroje a zjistilo se, že došlo k závadě na převodovkách,

kteří jsou spojeny s motorem a jsou tam tzv. pastorky a že pokud brzdy nebrzdí, tak to nesignalizuje pracovníkům nějakou poruchu, taková kontrolka k brzdám na žádném stroji není.

Výpověďmi svědků

nebyly prokázány žádné mezi účastníky sporné skutečnosti.

Při hodnocení důkazů se soud řídil těmito úvahami: zásada umělé izolace jevů se uplatní typicky v trestním právu, není však bezvýznamnou, ani při posuzování nároku na náhradu škody na zdraví, kde se jedná o statek, resp., kde je chráněn statek stejně důležitý, jako jsou statky chráněné v trestním právu. Odpovědnost nelze neomezeně činit závislou na kauzalitě, neboť to by mohlo vést k neomezenému vyvíňování se z povinnosti hradit náhradu škody na zdraví zaměstnance. V absurdním případě si tak lze představit, že příčinou škody na zdraví je skutečnost, že zaměstnanec přišel do práce. Příčinou škody může být ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde a to o příčinu podstatnou. Proto je třeba vyčlenit ty příčiny, s nimiž právo spojuje vznik odpovědnosti (tzv. umělá izolace jevů), které jsou pro způsobení následku významné a které podle obvyklého chodu věcí i podle obecné zkušenosti mají zpravidla za následek způsobení určité škody (tzv. adekvátní příčinná souvislost). Příčinná souvislost jako jeden z nezbytných předpokladů odpovědnosti za škodu je dána tehdy, je-li škoda podle obvyklého chodu věcí adekvátním důsledkem škodní události. Žalobce na pracovišti pracoval již ode dne 2.4.2007, měl se strojem zkušenosti a sám žalobce měl nejvyšší zájem na zachování své tělesné integrity, tedy zdraví. Zabezpečovací úkon - usazení bezpečnostního kolíku podle závěrů znaleckého posudku slouží pouze jako pojistka. Z obecné lidské zkušenosti vyplývá, že žádný provoz, kde jedním je vstupů je lidská práce, nemůže dlouhodobě probíhat bez sebemenšího pochybení. Ze znaleckého posudku vyplývá, že i kdyby byl zabezpečovací kolík zasunut v plném rozsahu, ke škodní události by došlo, ale v jiné podobě. Přenášet tak veškerou odpovědnost za sebemenší pochybení na zaměstnance v takto nebezpečném provozu, například formální klauzule pracovní smlouvy, či pracovně bezpečnostního předpisu je v rozporu se smyslem institutu náhrady škody a pracovně-právní ochrany zaměstnanců vůbec. Nezasunutí ochranného kolíku v plném rozsahu je pravděpodobně jednou z příčin škodní události, ale dominantní podstatnou příčinou škodní události je samotná nebezpečnost provozu daná i špatným technickým stavem stroje, tedy strojního vybavení. Pominout nelze ani skutečnost, že škodnou událost je třeba zasadit do souvislosti samotného pracovního procesu zaměstnance, tedy žalobce. Žalobce musel všechny úkony provést již nesčetněkrát, se zaměstnancem nikdy dříve před tím problémy nebyly a z řízení nevyplývalo, že by jeho jednání na pracovišti vybočovalo z bezpečnostních standardů dodržovaných i ostatními zaměstnanci. Výtah v paletizačním stroji je opatřen brzdami v elektromotorech, které jsou zábranami proti samovolnému pohybu. Zabezpečovací kolík je tedy pouze jedním z bezpečnostních prvků. Současně závada na brzdách není zjistitelná na ovládacím panelu, neboť pro takovou poruchu není na paletizačním stroji žádná signalizace. V projednávaném případě došlo k tomu, že shořely tzv. pastorky elektromotoru. Samotné neprovedení zabezpečovacího úkonu je tak příčinou, od které je třeba v časové souvislosti nesčetných úkonů prováděných zaměstnancem bezchybně odhlédnout, tzv. abstrahovat, a soustředit se na příčinu, bez které by ke škodní události skutečně nebylo mohlo dojít a tou je nebezpečnost provozu způsobená i špatným technickým stavem strojního vybavení. Jednalo se o běžný provoz s běžným proškolením, který nevyžadoval speciální vzdělání, ani výcvik, ani odměna zaměstnance za práci nevybočovala významně z průměru vyplácených mezd v méně nebezpečných provozech. Je to zaměstnavatel, který je povinen udržovat zařízení, na kterých zaměstnanci pracují, v takovém technickém stavu, aby nedocházelo k pracovním úrazům. Zaměstnavatel, tedy žalovaná by se mohl odpovědnosti zcela zprostit pouze tehdy, pokud by k

pracovnímu úrazu došlo výhradně zaviněním žalobce, to se však v průběhu řízení žalované nepodařilo prokázat, když žalovaná sice jak shora uvedeno splnila povinnost vypracovat místně provozně bezpečnostní předpis a tak stanovit minimální požadavky na bezpečný provoz zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením, ale tento předpis neřeší situaci, při které došlo k pracovnímu úrazu žalobce. Nejzávažnější příčinou pracovního úrazu žalobce byl špatný technický stav paletizačního stroje, jak shora soud uzavřel, když paletizační stroj měl vadné brzdy v elektromotorech, což byla prvotní příčina úrazu. Soud tedy takto odstranil své pochybení, když bylo jeho povinností zabývat se tvrzeními žalované (a důkazy, které k těmto svým tvrzením navrhla) k zproštění její odpovědnosti za škodu. Žalovaná břemeno tvrzení a břemeno důkazní k prokázání důvodu, pro který se žalovaná může jako zaměstnavatel zprostit zcela své odpovědnosti, což je (mj.) porušení bezpečnostních předpisů, jestliže toto bylo jedinou příčinou škody, neunesla. Navíc odvolací soud ve svém odůvodnění uvedl, že pokud by došlo k pracovnímu úrazu zaměstnance při práci na stroji, který pro své nedostatky po stránce bezpečnosti neměl být vůbec v provozu, došlo by tímto na straně zaměstnavatele k porušení základních předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a v takovém případě by bylo v rozporu s výchovným posláním ustanovení § 367 odst. 1 písm. a) zák. práce, kdyby se zaměstnavatel, byť i jen částečně, zprostil své odpovědnosti za pracovní úraz (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 9. 1975, sp. zn. Cz 41/75, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ročník 1978, pod pořadovým číslem 11 a dále též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2372/2006). Je totiž prvořadou povinností zaměstnavatele vytvářet takové podmínky pro práci svých zaměstnanců, aby nebyl jejich život a zdraví při práci ohrožen (srov. ustanovení § 101 - § 106 zák. práce). Jestliže zaměstnavatel tuto svou základní povinnost neplní a vytváří na svých pracovištích nebezpečná a riziková prostředí, nemůže se pak úspěšně domáhat, aby, byť i jen částečně, toto jeho neplnění povinnosti šlo k tíži postiženého zaměstnance. Ustanovení o možnosti zaměstnavatele zprostit se zcela nebo zčásti své odpovědnosti za úraz zaměstnance vychází z předpokladu, že zaměstnavatel řádně splnil své povinnosti vyplývající pro žalovanou jako zaměstnavatele z ustanovení zákoníku práce, jež ukládají zaměstnavatelům povinnosti při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci. Nezasunutí ochranného kolíku v plném rozsahu je pravděpodobně jednou z příčin škodní události, jak shora uvedeno, ale dominantní podstatnou příčinou škodní události je samotná nebezpečnost provozu daná i špatným technickým stavem stroje, tedy strojního vybavení. V případě, kdyby obsluhovaný paletizační stroj byl v pořádku, což žalobce předpokládal, nemohlo se jednat o hazardérství. Stroj, na němž došlo k úrazu žalobce, neměl být vůbec v provozu a byla to tedy žalovaná, kdo porušil základní předpisy o bezpečnosti práce. Bylo by v rozporu s právními předpisy, kdyby se za této situace zaměstnavatel - žalovaná zprostila své odpovědnosti za škodu. Žalobci se podařilo prokázat, že se mu stal pracovní úraz, že mu vznikla škoda a že je dán příčinný vztah mezi úrazem a škodou. Tyto skutečnosti v řízení prokázány byly.

Příčinná souvislost je jedním z nejslabších míst českého deliktního práva. České právo totiž doposud vychází ze striktního rozlišování relevantní příčinnosti na přímou a nepřímou příčinnost, přičemž opomíjí jakákoliv další hlediska, včetně otázky předvídatelnosti. Tento stav je způsoben zejména nedostatečnou aplikací přirozené příčinnosti (*conditio sine qua non*), která byla vytěsňena teorií adekvátní příčinnosti. Jedním z moderních znaků deliktní odpovědnosti je přitom relativně podrobné stanovení příčinné souvislosti mezi jednáním a jeho následkem, kdy jsou vytvářena vedle základního modelu tzv. přirozené (faktické) příčinnosti i pomocná kritéria kauzality, jako je kumulativní, alternativní, předběžná a další příčinné souvislosti.

Žádná základní skutková podstata neobsahuje ustanovení, které by zakotvovalo příčinnou souvislost, byť by zakotvení bylo více než vhodné. Vymezení pojetí příčinné souvislosti tak zůstává na praxi a právní teorii. Teorie ekvivalence a adekvátnosti jsou základní právní teorie pro posouzení existence příčinné souvislosti. První z nich je teorie tzv. přirozené příčinné souvislosti. Ačkoliv byla tato teorie opomíjena a tradovalo se, že tato teorie je používána v případech trestního práva, zkušenosti z řady evropských jurisdikcí dokazují pravý opak. Tato teorie totiž nejlépe vystihuje otázku, zda jednání konkrétní osoby vedlo k negativnímu následku. Pokud je tato otázka zodpovězena, nastupují jednotlivé instituty přičitatelnosti. V rámci tzv. přirozené kauzality, tedy *conditio sine qua non*, je z množiny veškerých příčin hledána taková okolnost, bez níž by škoda nevznikla, resp. vznikla vzdor její existenci. Jestliže by pak škoda bez jednání škůdce nebo škodné události nenastala, je dán základní předpoklad pro vznik povinnosti k náhradě škody. To ovšem neplatí, jestliže škoda nastala v důsledku zcela nezvyklého propojení náhodných okolností. Druhou teorií je teorie adekvátnosti, která vychází z pojetí, že příčinná souvislost je dána tehdy, je-li škoda podle obecné povahy, resp. podle obecného chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního jednání. Teorie adekvátnosti se vyvinula jako reakce na teorii přirozené přičinnosti, která ze své podstaty nekvalifikuje přičinnost a neomezuje případy právně relevantní odpovědnosti, ale pouze stanovuje reálnou příčinu. Tato teorie, jakkoliv je v českém právu přijímána již od dob první republiky, přitom není jednoznačně teorií přičinnosti, ale spíše reálným omezením přičitatelnosti skutečné příčiny konkrétnímu škůdci. V případě adekvátní přičinnosti tak hovoříme o "právní" kauzalitě, neboť hodnoceny jsou pouze právně relevantní příčiny a role hodnotitele je přenechávána soudci, který jediný může posoudit, zda je příčina adekvátní, či nikoliv. Právě tento přístup ale může vést k velmi nepřesným závěrům o přičinnosti, kdy je rovnou zkoumána pouze právní přičinnost a je zanedbávána přičinnost přirozená. Zejména v případě více příčin a jejich konkurence totiž vyvstává otázka spravedlivého posouzení relevance a zejména problematika přímé a nepřímé příčiny. Pokud tedy hovoříme o kauzálním nexu, měla by být primárně zohledněna teorie *conditio sine qua non* jako nejobektivnější přístup k hodnocení kauzality.

Po právním posouzení shora popsaného zjištěného skutkového stavu a po zhodnocení všech důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přihlížeje při tom ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Z tohoto důvodu nese plnou odpovědnost za škodu vzniklou předmětným pracovním úrazem žalobce v souladu s ustanovením § 365 a násl. zákoníku práce č. 262/2006 Sb. žalovaná, které ve smyslu těchto zákonných ustanovení vznikla povinnost poskytnout žalobci náhradu za ztrátu na výdělku, náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění.

Podle ustanovení § 366 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Podle ustanovení § 366 odst. 4 zákoníku práce zaměstnavatel je povinen nahradit škodu, i když dodržel povinnosti vyplývající z právních a ostatních předpisů bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, pokud se odpovědnosti zcela nebo z části nezproští. Podle ustanovení § 367 odst. 1 zákoníku práce se zaměstnavatel zproští odpovědnosti zcela, prokáže-li, že škoda vznikla a) tím, že postižený zaměstnanec svým zaviněním porušil právní, nebo ostatní předpisy a nebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ačkoli s nimi byl řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány, b) v důsledku opilosti postiženého zaměstnance nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek a zaměstnavatel nemohl škodě zabránit a že tyto skutečnosti byly jedinou příčinou škody. Podle ustanovení § 367 odst. 2 zákoníku práce se zaměstnavatel zproští odpovědnosti zčásti, prokáže-li, že škoda vznikla a) v důsledku skutečností uvedených v odst.1 písm.a),b) a že tyto skutečnosti byly jednou z příčin škody, b) proto, že si

zaměstnanec počínal v rozporu s obvyklým způsobem chování tak, že je zřejmé, že ačkoli neporušil právní nebo ostatní předpisy a nebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, jedná lehkomyšlně přesto, že si musel vzhledem ke své kvalifikaci a zkušenostem být vědom, že si může způsobit újmu na zdraví. Za lehkomyšlné jednání není možné považovat běžnou neopatrnost a jednání vyplývající z rizika práce. Podle ustanovení § 367 odst. 3 zákoníku práce, zproští-li se zaměstnavatel odpovědnosti zčásti, jest povinen určit zaměstnavatel část škody, kterou nese zaměstnanec podle míry jejího zavinění; v případě uvedeném v odst. 2 písm. b) je však povinen uhradit zaměstnavatel alespoň jednu třetinu škody. Podle ustanovení § 367 odst. 4 zákoníku práce, při posuzování, zda zaměstnanec porušil právní nebo ostatní předpisy a nebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, se zaměstnavatel nemůže dovolávat všeobecných ustanovení, podle nichž si má každý počínat tak, aby neohrožoval zdraví své a zdraví jiných. Podle ustanovení § 368 zákoníku práce, zaměstnavatel se nemůže zprostit odpovědnosti zcela, ani zčásti v případě, kdy zaměstnanec utrpěl pracovní úraz při odvracení škody hrozící zaměstnavateli nebo nebezpečí přímo hrozící životu nebo zdraví, pokud zaměstnanec tento stav úmyslně nevyvolal. Podle ustanovení § 369 odst. 1 zákoníku práce zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz, nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je zaměstnavatel v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, povinen poskytnout náhradu a) ztrátu na výděлку, b) bolest a ztížení společenského uplatnění, c) účelně vynaložené náklady spojené s léčením, d) věcnou škodu, ustanovení § 265 odst. 3 zákoníku práce platí i zde. Podle ustanovení § 369 odst. 2 zákoníku práce, způsob a výše náhrady škody je zaměstnavatel povinen projednat bez zbytečného odkladu s odborovou organizací a se zaměstnancem. Podle ustanovení § 370 odst. 1 zákoníku práce, náhrada za ztrátu na výděлку po dobu pracovní neschopnosti přísluší zaměstnanci ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem před vznikem škody způsobené pracovním úrazem, nebo nemocí s povolání a plnou výší náhrady mzdy nebo platu podle ustanovení § 192 zákoníku práce a plnou výší nemocenského. Náhrada za ztrátu na výděлку podle věty první přísluší zaměstnanci do výše jeho průměrného výděлку před vznikem škody i za dobu, kdy mu v době prvních tří kalendářních dnů dočasné pracovní neschopnosti nenáleží nemocenské, nebo kdy mu podle ustanovení § 192 odst. 1 části věty druhé za středníkem, nepřisluší náhrady mzdy nebo platu. Podle ustanovení § 370 odst. 2 zákoníku práce náhrada za ztrátu na výděлку podle odst. 1 přísluší zaměstnanci i při jeho další pracovní neschopnosti z důvodu téhož pracovního úrazu nebo nemoci z povolání s průměrným výdělkem před vznikem škody, podle věty první je průměrný výdělek zaměstnance výdělek před vznikem této další škody. Jestliže před vznikem této škody příslušela zaměstnanci náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti, náhrada za ztrátu na výděлку podle odst. 1 se zaměstnanci poskytne do výše částky, do které by mu příslušela náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti, kdyby nebyl neschopen práce. Za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se považuje náhrada mzdy nebo platu podle ustanovení § 192 ZPr a nemocenské.

Výše ztráty na výděлку vzniklá žalobci po dobu pracovní neschopnosti v příčinné souvislosti s pracovním úrazem tak činí : (při výpočtu náhrady za ztrátu na výděлку soud vycházel z průměrného výděлку žalobce před vznikem škody, kdy žalobce tuto výši sdělil výplatními páskami). V roce 2007 se jednalo o náhradu ve výši 3.602,- Kč, kdy byla od výděлку před vznikem škody ve výši 7.717,- Kč odečtena nemocenská ve výši 4.115,- Kč, dále pak za listopad 2007 částka ve výši 6.170,- Kč jako náhrada, kdy od výděлку před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 12.232,- Kč, dále náhrada za prosinec 2007 byla vypočtena v částce 5723,- Kč, kdy od výděлку před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 11.452,- Kč. Dále za rok 2008 byla náhrada vypočtena za leden 2008 ve výši 5.723,- Kč, kdy od výděлку před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 12.679,- Kč. Náhrada za únor

2008 byla zjištěna ve výši 6.540,- Kč, kdy od výdělku před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 11.861,- Kč. Dále náhrada za březen 2008 byla vypočtena v částce 5.723,- Kč, kdy od výdělku před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 12.679,- Kč. Náhrada za duben 2008 byla stanovena ve výši 6.132,- Kč, kdy od výdělku před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 2.270,- Kč. Náhrada za květen 2008 byla stanovena ve výši 5.723,- Kč, kdy od výdělku před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 12.679,- Kč. Náhrada za červen 2008 byla stanovena ve výši 6.132,- Kč, kdy od výdělku před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 12.270,- Kč. Náhrada za červenec 2008 byla stanovena ve výši 5.723,- Kč, kdy od výdělku před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 12.679,- Kč. Dále náhrada za srpen 2008 byla stanovena ve výši 5.723,- Kč, kdy od výdělku před vznikem škody ve výši 18.402,- Kč byla odečtena nemocenská ve výši 11.861,- Kč. Celkem tedy náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti byla vypočtena v částce 62.915,- Kč. Rozhodným obdobím pro výpočet průměrného výdělku bylo u žalobce třetí čtvrtletí roku 2007, kdy v měsících červenec až září 2007 žalobce odpracoval celkem 352 hodin a dosáhl mzdy ve výši 39.720,- Kč. Z toho plyne průměrný výdělek ve výši 112,86,- Kč za hodinu. Je i v souladu s výplatními listky ve třetím čtvrtletí roku 2007. Podle ustanovení § 353 odst. 2 ZP za odpracovanou dobu se považuje doba, za kterou zaměstnanci přísluší mzda nebo plat.

Podle ustanovení § 372 zákoníku práce náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění je uvedena v odst. 1 § 372 ZPr a poskytuje se zaměstnanci jednorázově. Podle ustanovení § 372 odst. 2 zákoníku práce Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí vyhláškou výši, do které je možno poskytnout náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění a určování výše náhrady v jednotlivých případech. Dne 7.11.2011 [redacted] z chirurgického oddělení [redacted] provedl hodnocení bolestného a ztížení společenského uplatnění podle vyhlášky č. 440/2001 Sb. o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, přičemž stanovil bolestné celkem 520 bodů, a to položka S7231 zlomenina levé kosti stehenní s dislokací 160 bodů, položka S7112 analog, ustanovení § 4 odst. 3 léčena operací jizvy celkem 15cm 75 bodů, položka S8 251 zlomenina vnitřního kotníku vpravo s dislokací 100 bodů, položka S8102 analog, ustanovení § 4 odst. 3 léčena operací jizva 4 cm 20 bodů, ustanovení § 6 odst. 1 a pooperační respirační insuficience typu Ali, protišoková terapie zvyšuje položku S7231 o 50% 80 bodů, dále podle ustanovení § 4 odst. 4 analogicky : položka S7112 dynamizace dne 16.4.2008 odstranění horního šroubu rána 3cm 15 bodů, položka S 7112 extrakce materiálu dne 23.9.2009 - rány 12 cm 60 bodů, položka S8102 ASC 1.7.2010 - rány 2 cm 10 bodů, jak shora uvedeno celkem tedy 520 bodů za bolestné. Dále za ztížení společenského uplatnění: položka 1372 lehké omezení hybnosti kyčelního kloubu vlevo 400 bodů, položka 135 zevněrotační dislokace levé dolní končetiny 10st. 400 bodů, položka 1511 středně těžké omezení hybnosti hlezna vlevo 600 bodů, ustanovení § 6 odst. 1c) navrhl znalec zvýšení ZSU vzhledem k věku a doloženým obtížím, resp. potížím žalobce omezujícím podstatně chůzi položka 1511 o 50% 300 bodů, za ztížení společenského uplatnění celkem 1.700 bodů, celkem tedy za bolest a ztížení společenského uplatnění 2.220 bodů, přičemž podle ustanovení § 7 odst. 2 vyhl. č. 440/2001 Sb. o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění hodnota jednoho bodu činí 120,- Kč a výše odškodnění za bolest a ztížení společenského uplatnění činí celkem 266.400,- Kč. Dále soud přiznal žalobci i zaplacení částky ve výši 1.600,- Kč, kterou znalec vynaložil za vyhotovení posudku. Podle ustanovení § 380 odst. 1 ZPr pracovním úrazem pro účely tohoto zákona je poškození zdraví nebo smrt zaměstnance, došlo-li k nim nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Podle ustanovení § 380 odst. 2 zákoníku práce jako pracovní úraz se posuzuje též úraz, který

zaměstnanec utrpěl pro plnění pracovních úkolů. Podle ustanovení § 381 ZPr náhrada za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti a náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti z téhož důvodu jsou samostatná práva, která nepřísluší vedle sebe. Podle ustanovení § 382 odst. 1 ZPr při zjišťování průměrného výdělků pro účely náhrady škody při pracovních úrazech nebo nemocech z povolání je rozhodným obdobím předchozí kalendářní rok, je-li toto rozhodné období pro zaměstnance výhodnější. Při rozhodování o výši náhrady bolestného a za ztížení společenského uplatnění soud vycházel z listiny vyhotovené [REDAKCE]. Soud přihlédl k okolnostem, že zranění, které žalobce utrpěl v mladém věku znamená pro něj významné životní omezení v osobním, společenském i kulturním životě, v pracovním uplatnění i ve sportovním vyžití a zohlednil i jeho přetrvávající psychické potíže. V důsledku zranění žalobce nemůže nadále provozovat sportovní činnost a je prakticky vyřazen ze všech druhů sportů. Rozsahu pourazového omezení žalobce v životě i ve společnosti je podle soudu náhrada za ztížení společenského uplatnění v takto stanovené výši přiměřená. Soud tedy žalobci přiznal odškodnění ztížení společenského uplatnění, neboť to samo o sobě ve své podstatě již v základní výměře představuje náhradu za prokazatelně nepříznivé důsledky pro životní úkony poškozeného, tedy žalobce, pro uspokojování jeho životních a společenských potřeb a pro plnění jeho společenských úkonů. Přiznání takového základního odškodnění tedy předpokládá, že poškozený, tedy žalobce, je vlivem následků utrpěného pracovního úrazu omezen ve svých možnostech, například volby povolání, způsobu osobního uplatnění, v možnostech účastnit se kulturní a sportovní činnosti či v jiných formách společenského uplatnění. Navíc žalobce v mladém a plně produktivním věku ztratil vlivem úrazu možnost pokračovat v aktivní sportovní činnosti, jestliže před úrazem provozoval mnoho druhů sportu. Tato aktivita byla v důsledku zdravotních následků zcela ztracena. Žalobce je navíc omezen i v rekreačním sportovním vyžití, jemuž se žalobce dříve aktivně a s oblibou věnoval a která pro něj představovala významnou životní hodnotu. Žalobce je navíc úrazem do budoucna omezován i v pracovním uplatnění. V současné době poškození zdraví po pracovním úrazu žalobce omezuje i při plnění rodinných povinností, neboť se stal v průběhu řízení otcem. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná odpovídá za škodu způsobenou žalobci pracovním úrazem, přičemž účast žalobce na úrazovém ději byla natolik minimální, že odpovědnost za škodu na straně žalobce ani z části nezakládá.

Soud uzavřel, že obecné předpoklady odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu zaměstnance jsou v posuzované věci splněny, ke ztrátě na výdělků dochází proto, že pracovní schopnost zaměstnance byla následkem pracovního úrazu snížena, nebo zanikla, účelem náhrady za ztrátu na výdělků, je poskytnout přiměřené odškodnění zaměstnanci, který není schopen pro své zdravotní poškození způsobené pracovním úrazem dosahovat takový výdělek, jako před poškozením. Toto žalobce v řízení tvrdil i prokázal. Soud shora popsal i postup při zjišťování průměrného výdělků před vznikem poškození zaměstnance v případě, kdy nárok na náhradu za ztrátu na výdělků vzniká po dobu pracovní neschopnosti poškozeného zaměstnance u zaměstnavatele, který za škodu odpovídá. Soud dále uzavřel, že příčinná souvislost mezi pracovním úrazem a vznikem škody na žalobcově výdělků je dána. Soud shledal příčinnou souvislost v tom, že nebýt důsledků pracovního úrazu žalobce u žalované, pokračoval by žalobce v pracovním poměru a dosahoval by vyšších výdělků než dosahoval po dobu pracovní neschopnosti. Škodní odpovědnost žalované je v tomto případě dána. Za pracovní úraz žalobce odpovídá žalovaná a žalobce byl pro následky pracovního úrazu práce neschopen. Žalobce prokázal, že po dobu pracovní neschopnosti mu u žalované vznikla škoda, a to v důsledku vzniku pracovního úrazu a dále prokázal, že jde o škodu spočívající ve ztrátě na výdělků. Žalobci se tedy podařilo unést důkazní břemeno, které na žalobci leží a to v tom směru, že jím tvrzená škoda vznikla, že vznik škody byl v příčinné souvislosti s následky pracovního úrazu a že žalovaná za škodu odpovídá. Žalobce správně

uvedl v rámci výplatních listin i průměrný výdělek pro určení výše náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti, který je dán průměrnými výdělky u žalované a od toho soud odvozuje tzv. nemocenské dávky. Škoda představovaná ztrátou na výdělku po dobu pracovní neschopnosti vznikla žalobci dnem následujícím po úraze, to je ode dne 20.10.2007. Průměrný hrubý výdělek žalobce před vznikem škody je představován shora konkretizovanými částkami.

Po právní stránce soud věc posoudil podle ustanovení § 351 ZPr a ustanovení § 362 ZPr upravující průměrný výdělek. Podle ustanovení § 352 ZPr průměrným výdělkem zaměstnance se rozumí průměrný hrubý výdělek, nestanoví-li pracovně právní předpisy jinak. Podle ustanovení § 353 ZPr odst. 1 průměrný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu zaměstnance v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období. Podle ustanovení § 353 odst. 2 ZPr za odpracovanou dobu se považuje doba, za kterou zaměstnanci přísluší mzda nebo plat. Podle ustanovení § 354 odst. 1 ZPr, není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí. Podle ustanovení § 354 odst. 2 ZPr průměrný výdělek se zjistí k prvnímu dni kalendářního měsíce následujícího po rozhodném období. Podle ustanovení § 356 odst. 1 zákoníku práce se průměrný výdělek zjistí jako průměrný hodinový výdělek. Podle ustanovení § 356 odst. 2 zákoníku práce, má-li být uplatněn průměrný hrubý měsíční výdělek, přepočítá se průměrný hodinový výdělek na jeden měsíc podle průměrného počtu pracovních hodin připadajících na jeden měsíc v průměrném roce; průměrný rok pro tento účel má 365,25 dnů. Průměrný hodinový výdělek zaměstnance se vynásobí týdenní pracovní dobou zaměstnance a koeficientem 4,348, který vyjadřuje průměrný počet týdnů připadající na jeden měsíc v průměrném roce.

Podle ustanovení § 329 odst. 1 ZPr ve znění platném ke dni 31.12.2007 se promlčení řídí ustanovením § 100 odst. 1,2 ObčZ a ustanovením § 101 ObčZ. Žalobce má právo požadovat úroky z prodlení s tím, že je správně požaduje ode dne následujícího po dni, kdy mu bylo poskytnuto krácené plnění a s tím, že výše úroků z prodlení se rovná výši repo sazby stanovené ČNB k prvnímu dni kalendářního pololetí zvýšené o 7% bodů. Při stanovení počátku prodlení vycházel žalobce správně z toho, že mzda mu byla vyplácena do konce měsíce následujícího tak, že žalovaná je v prodlení od dalšího měsíce.

S ohledem na shora uvedené soud žalobě vyhověl jak co do jistiny, tak co do příslušenství pohledávky. Účastník, jehož peněžitý nárok nebyl včas a řádně uspokojen, může požadovat úroky z prodlení ve výši stanovené pro občansko-právní vztahy. Do prodlení se žalovaná dostala vždy dnem následujícím po kalendářním měsíci, v němž se náhrada stala splatnou. T.j. v měsíci následujícím po měsíci, v němž vznikl žalobci nárok na náhradu za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti. Pokud se jedná o zjištění výše nároku soudem, pak soud uzavřel, že náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti činí rozdíl mezi průměrným výdělkem před vznikem škody způsobené pracovním úrazem a plnou výší dávek nemocenského. Soud tedy použil vzorec pro výpočet této náhrady, který je následující: $N\check{S}=PV-DN$, přičemž $N\check{S}$ je náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti, PV je průměrný výdělek a DN jsou dávky nemocenského za celou dobu trvání pracovní neschopnosti. Žalobě vyhověl i ohledně požadovaných úroků z prodlení, neboť jak shora uvedeno, vyšel z toho, že splatnost náhrady za ztrátu na výdělku nastala vždy nejpozději do konce měsíce následujícího po měsíci, za nějž příslušná náhrada náleží a žalovaná byla tak v prodlení s každou jednotlivou splátkou náhrady vždy k prvnímu dni v měsíci následujícího po měsíci, za nějž náhrada za ztrátu na výdělku přísluší. Výše požadovaných úroků z prodlení odpovídá zákonné výši úroku z prodlení podle nařízení vlády č. 142/94 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb..

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o.s.ř.“) tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 189.496,- Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3.146,- Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle ustanovení § 6 odst. 1 a ustanovení § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a.t.“) sestávající z částky 3.620,- Kč za každý z pěti úkonů uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 a.t., z částky 4.830,- Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 a.t., z částky 9.660,- Kč za každý z dvanácti úkonů uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 a.t. včetně devatenácti paušálních náhrad výdajů po částkách 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 a.t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % ve výši 32.887,- Kč. Dále pak jízdné 302,- Kč, jízdné 2 krát 312,- Kč, jízdné 2 krát 307,- Kč, jízdné 320,- Kč, jízdné 309,- Kč, jízdné 299,- Kč, jízdné 293,- Kč, jízdné 295,- Kč, jízdné 299,- Kč, jízdné 2 krát 285,- Kč, jízdné 300,- Kč, a dále náhrada za promeškaný čas 15 krát 200,- Kč.

O náhradě nákladů znalečného rozhodnuto v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 o.s.ř.. Stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Soud rozhodoval za situace, kdy žalobce měl plný úspěch ve věci. Soud tedy uložil žalované povinnost zaplatit ČR - OS v Mostě na náhradě nákladů řízení částku 10.275,- Kč. V dané věci soud přiznal znalci [REDAKCE] odměnu za zpracování znaleckého posudku usnesením ze dne 15.3.2017 č.j. 17 C 842/2009-186 ve výši 10.275,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Mostě. Odvolání je třeba podat ve dvojnásobném vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu či exekuce .

V Mostě, dne 21. března 2017

Mgr. Iva Flaxová ,v.r.
předsedkyně senátu